

‘een klein aantal eeredoctoraten’ te verlenen en suggereerde dat de senaat zich zou dienen uit te spreken over de vraag of de eredoctoraten verleend dienden te worden aan personen ‘die zich in algemeen-cultureel opzicht voor de Gereformeerde beweging verdienstelijk hebben gemaakt of dezulken, die op Geref. wetenschappelijk terrein lauweren hebben verworven dan wel aan personen tot beide groepen behorende’. De senaat ging op deze suggestie niet in. Artikel 33/4 van het Reglement schreef voordracht door een faculteit voor.

16

Aan de vooravond van het jubileum droegen twee faculteiten (de theologische en de juridische) vier eredoctores voor: drie theologen en één man zonder academische vorming maar met grote faam en naam: Hendrikus Colijn, die een eredoctoraat in de rechten in het vooruitzicht werd gesteld. Als voormalig minister van Oorlog (1911-1913), als minister-president (1925) en als onderhandelaar bij de Internationale Economische Conferentie van de Volkerenbond vanaf 1927 gold hij alom als boegbeeld van de gereformeerde wereld, die voor de Vrije Universiteit bovendien onschatbare betekenis had als directeur van de Vereniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden Grondslag.⁹ Erepromotor P.A. Diepenhorst moest tegenover de senaat op 30 mei 1930 toegeven dat Colijn weliswaar geen bijzondere vakwetenschappelijke studie had gemaakt maar dat ‘zijn positie op ’t gebied der nationale en internationale politiek’ toekenning volkomen wettigde.¹⁰ De universiteit diende doortastend en snel te zijn: doortastend, omdat Colijn aanvankelijk bezwaar gemaakt had tegen een eredoctoraat aan de Vrije Universiteit, waarmee hij zo nauw was verbonden, snel omdat Diepenhorst niet uitsloot dat een concurrerende universiteit zou pronken met de prestigieuze oud-premier, die zoveel internationaal aanzien genoot.

De drie godgeleerden mochten buiten de Vrije Universiteit dan minder bekendheid genieten, ook zij hadden aanzienlijk bijgedragen aan de verbreiding van het kuyperiaanse gedachtegoed. In diverse boeken en artikelen had Rullmann het gereformeerde volksdeel onderwezen in de geschiedenis van het Reveil, de Antirevolutionaire Partij en de schoolstrijd. Bovendien had hij met zijn *Bibliografie van Dr. A. Kuyper's werken* een niet geringe bijdrage geleverd aan de canonisering van de grote roerganger. Van de Hongaar J. Sebestyén, die met een dubbele promotie in zowel theologie als filosofie bewezen had wetenschappelijk zijn mannetje te staan, kan hetzelfde worden gezegd – zij